

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3130/2019. (VI. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Veszprémi Törvényszék 3.Bf.108/2018/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben megismételt eljárás során, a másodfokon eljáró Veszprémi Törvényszék a 3.Bf.108/2018/7. számú ítéletében – részben megváltoztatva az elsőfokú ítéletet – az indítványozót bűnösnek mondta ki többrendbeli zsarolás büntetében és más bűncselekményekben, ezért őt – egyebek mellett – két év nyolc hónap tartamú börtönbüntetésre ítélte.
- [3] A Veszprémi Járásbíróság a 2018. június 2. napján jogerős, 8.B.824/2011/285. számú végzésével a kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 2019. szeptember 30. napjáig elhalasztotta.
- [4] 2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában és annak kiegészítésében kifejtette, hogy a Veszprémi Törvényszék 3.Bf.108/2018/7. számú ítélete az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdését, a XXIV. cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit sérti.
- [5] 2.1. Az indítványozó kifejtette, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének és XXVIII. cikk (1) bekezdésének elsődleges sérelme azért következett be, mert a támadott bírósági döntés kihirdetésekor, az ítélet szóbeli indokolás során az hangzott el, hogy a bíróság kifejezetten azért határozta meg két év nyolc hónap időtartamban a kiszabott szabadságvesztés mértékét, mert így a gyermeket váró indítványozónak – figyelemmel az előzetes fogvatartásban töltött időre, illetve a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségére – gyakorlatilag nem kell már bevonulnia a büntetés-végrehajtási intézetbe. Ugyanakkor a szóbeli indokolást hallgató indítványozó számitásai szerint a kiszabott szabadságvesztésből – még a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét is figyelembe véve – 25 napot mégis le kell töltenie a kiszabott szabadságvesztésből. Az indítványozó az ítélethirdetést követően ezt közölte védőjével, majd együtt visszamentek a tárgyalóterembe, ahol kiderült, hogy a másodfokú bírói tanács előadó bírója elszámolta magát: valóban olyan tartamú szabadságvesztést kívánt meghatározni, hogy az indítványozónak már ne kelljen bevonulnia a büntetés-végrehajtási intézetbe, de ennek során a ténylegesnél hosszabb, előzetes letartóztatásban töltött időt vett figyelembe. Az indítványozó érvelése szerint az ítélet írásbeli indokolásában már nem szerepelt semmilyen utalás a fentiekben ismertetettre vonatkozóan, de szükség esetén tanúkkal tudja igazolni az általa állítottak valóságtartalmát.
- [6] Az indítványozó – szintén a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét állítva – kifejtette azt is, hogy az ügyében a másodfokú eljárást kétszer kellett megismételni (egyszer az ítéletábrá, egyszer pedig az Alkotmánybíróság korábbi döntése folytán), így az őrizetbe vétele és a támadott, jogerős döntés meghozatala között összesen hét és fél év telt el. Hivatkozott az Alkotmánybíróság 2/2017. (II. 10.) AB határozatában megfogalmazott alkotmányos követelményre, amely szerint ha a bíróság a terhelttel szemben alkalmazott büntetőjogi jogkövetkezményt az eljárás elhúzódása miatt enyhíti, a bíróságnak határozata indokolásában rögzítenie kell az eljárás elhúzódásának tényét, valamint azzal összefüggésben a büntetés enyhítését és az enyhítés mértékét. Az indítványozó álláspontja szerint a bíróság ténylegesen nem enyhítette a büntetését, hiszen az elsőfokú ítélet ugyan három év hat hónap tartamú szabadságvesztést szabott ki vele szemben, de annak a fele részét felfüggesztette, míg a támadott döntésben a bíróság teljes egészében végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki két év nyolc hónap tartamban. Ezen kívül az indítványozó azt is kifogásolta, hogy a bíróság valójában nem fejtett ki megfelelő indokolást arra vonatkozóan, hogy az eljárás elhúzódása miatt mennyiben enyhítette a büntetését.

- [7] Az indítványozó szerint az általa kifogásoltak alapján az eljáró bírói tanács tagjaival szemben – a tisztességes bírósági eljárás részjogosítványának tekintendő – pártatlanság követelménye is csorbát szenvedett.
- [8] 2.2. Az indítványozó hivatkozott arra is, hogy a kifogásolt döntés sérti az Alaptörvény XVI. cikkében foglalt, a gyermek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz való jogát is, ugyanis a büntetés végrehajtásával el fogják szakítani 1 éves gyermekétől.
- [9] 2.3. Végül az indítványozó a jogorvoslathoz való jogának a sérelmét is állította, mivel „hiába sérti a bírósági döntés” a jogos érdekét, ellene nem tud jogorvoslatot benyújtani.
- [10] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie.
- [11] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszát határidőben nyújtotta be.
- [12] 3.2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában – a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdésében előírt feltételeinek – az alábbiak szerint – megfelel. Az indítvány az Alkotmánybíróság hatáskörére és az indítványozó jogosultságára vonatkozó hivatkozást tartalmaz, megjelöli az Alaptörvény megsértett rendelkezését, illetve a sérelmezett bírói döntést, indokolja annak Alaptörvénybe ütközését és kifejezetten kéri a megsemmisítését.
- [13] 3.3. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozó az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében nem fejtett ki alkotmányjogilag releváns indokolást, a XXIV. cikk (1) bekezdés pedig – az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata alapján – nem a bírósági eljárásokra, hanem a közigazgatási hatósági eljárásokra vonatkozik, így hiányzik a felhívott alaptörvényi rendelkezés és a támadott bírósági végzés közötti összefüggés. (Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy az utóbb említett alapjog tekintetében előadottakat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt indítványozói érvelés vonatkozásában figyelembe vette.)
- [14] Mindezekre figyelemmel az alkotmányjogi panasz – az említett alaptörvényi rendelkezések tekintetében – érdemi elbírálásra nem alkalmas.
- [15] 3.4. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a továbbiakban azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában – az Abtv. 27. §-ában és az Abtv. 29–31. §-ában foglalt tartalmi feltételeket kimeríti-e.
- [16] Az egyedi ügyben való érintettség megállapítható, mivel az indítványozó a panasszal támadott ügy terheltje és szankciót szabtak ki vele szemben. Megállapítható továbbá, hogy az indítványozónak a támadott határozatokkal szemben további jogorvoslati lehetősége nem állt fenn.
- [17] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság további tartalmi feltételeiként nevesíti, hogy a panasznak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést kell tartalmaznia.
- [18] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy a támadott határozatban a másodfokú bíróság megállapította, hogy az észszerű határidő követelménye sérelmet szenvedett az ügyben és erre tekintettel enyhítette az indítványozó szabadságvesztésének mértékét (lásd: Veszprémi Törvényszék 3.Bf.108/2018/7. számú ítélete, 9–10. oldal).
- [19] Az Alkotmánybíróság leszögezi továbbá, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírósági eljárást befejező döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van hatásköre. A bírói döntések ellen benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető tehát a további jogorvoslattal nem támadható bírósági döntések általános felülvizsgálata eszközének, mivel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt és az abban biztosított jogokat védi {3111/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [3]}.

- [20] Ebből következően az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra vonatkozóan, hogy az alapügyben eljáró bíróságok által alkalmazott büntetőjogi szankciók mértékét, az e körben lefolytatott bírói mérlegelést felülbírálja. A felülbírálat további korlátja, hogy Alkotmánybíróság nem ténybíróság {3046/2019. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [34]}, így arra sincs lehetősége, hogy az indítványozó által állított jogsértések, bírói tévedések tekintetében bizonyítást vegyen fel (például tanúkat hallgasson ki), alkotmányos felülvizsgálatát kizárólag az alapügyben keletkezett iratok figyelembevételével és értékelésével végzi el.
- [21] 4. A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó panasza Veszprémi Törvényszék 3.Bf.108/2018/7. számú ítéletében foglaltakkal kapcsolatosan nem állított bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem vetett fel, így nem teljesítette az Abtv. 29. §-ában meghatározott befogadhatósági feltételt.
- [22] Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdéseire is, az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2019. május 28.

Dr. Szívós Mária s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1014/2018.

